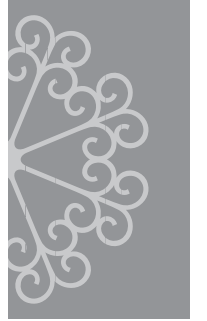

בית מדרש

479

בשבילי הפרשה

פרשת ויחי תשפ"ב

זמני כניסת השבת

Baltimore, MD	4:26
Brooklyn, NY	4:12
Chicago, IL	4:01
Houston, Texas	5:06
Johannesburg, S. Africa	6:39
Lakewood/Deal, NJ	4:14
London, UK	3:36
Los Angeles, CA	4:28
Manchester, UK	3:34
Monsey, NY	4:11
Montreal, Quebec	3:54
Passaic, NJ	4:12
Toronto, Ontario	4:24
Yerushalayim	4:02
Zurich, Switzerland	4:18

בשבילי הלכה

ע"י הרב הגאון מאיר צבי שפיצר שליט"א
הערות בעניני הלכה. הלכה למעשה יש לשאול לרב

ויחי

הסכם יששכר וזבולון

כתיב וזבולון לחוף ימים. וידוע ענין יששכר וזבולון. וע' פסחים נ"ג ע"ב כל המטיל מלאי לת"ח זוכה ויושב בישיבה של מעלה. וע' במדבר ר"ג י"ז שדרשו קערה ומזרק כי כך נתן ליששכר, וע"ש שדרשו שניהם מלאים, שמקבלים שכר בשוה. וע' רמ"א רמ"ו דהמספיק לאחרים יחשוב לו כלמד בעצמו. וע' גר"א בשם בר"ר צ"ט, ושם הביאו דכתיב עץ חיים היא למחד זיקים בה וכו'.

ויש לעיין אי יששכר מפסיד מחלקו. וע' כתר ראש אות ס"ד בשם הגר"א ששאלו לו ע"ד קבלת פרס מלמודו לחלק כיששכר וזבולון שנראה בהשקפה ראשונה שלמודו רק בשכר, ואמר מותר, ואדרבה אם עינו צר ליתן חלק מלמודו לאחר נראה מזה שרצונו לקבל שכר לעצמו ולמעט רצון בוראו מפני רצונו. אבל צריך שיהיה מטרת חפצו ומגמתו רק שיעשה רצון הבורא ית"ש ומינה יתקבל עילאה, שאם לא יקבל פרס ילמוד רק חצי היום וכשיקבל פרס ילמוד כל היום, ויהיה נחת רוח להקב"ה על ידו מיום שלם. ומשמע דנגרע חלקו של יששכר וכן כתי' בעל מגיד צדק בשם הגר"א, וע"ש דלא יתירעם יששכר על שנותן חלק לזבולון, כי מה יששכר לומד יותר ממה שהיה מסוגל, הוא באמת לומד חלקו של זבולון, ובה יש לזבולון שכר. וכן ר"ח פ"ב מ"ד.

וכ"כ משך חכמה כאן פ' ויחי עה"פ ויהי למס עובד, וכן ע"ך פ' וזאת הברכה וכן מעשה איש ח"ג עמ' צ"ח. וכן מהר"א אסאד כאן פ' ויחי.

אבל ראש דוד מהחיד"א כתב דאין הפסד ליששכר, ופי' להנחיל אוהבי יש, זה זבולון, ומ"מ, ואוצרותיהם של יששכר, אמלא. וכע"ז אוה"ח פ' כי תשא בענין מחצית השקל.

ולכא' נחלקו דלפי הגר"א הענין דנעשה זבולון שותף בת"ת, ולפי החיד"א ה' נותן לזבולון ממקום אחר.

אכן ע' ברכות ל"ד שאמרו על ת"ח עין לא ראתה אלקים זולתך, ומשמע דזבולון אין לו אותו שכר. ולכא' לפי החיד"א לק"מ כי ה' נותן שכר ממקום אחר לזבולון, אכן לפי כתר ראש ודעימה שמקבל חצי משכר יששכר, תיקשי אמאי לא היא בגדר עין לא ראתה. ויש לחלק.

וע' עץ פרי מר' יצחק אלחנן אות ח"ח שפי' דבאמת לעי' תיד זבולון הוא נחות דרגה כמבואר בברכות הנ"ל, ומה שכתב הרמ"א דחולק בשכר יששכר, וכן כתר ראש הנ"ל, היינו במצב דלולי תמיכתו לא היה יששכר לומד כלל, וכע"ז ת"ח ב"ב ע"ה.

וע' אג"מ י"ד ח"ד ל"ז ט"ז לחלק בין תומך בעלמא ובין אם היה הסכם. (וע' מגיד צדק הנ"ל דהיינו ממש שוה בשוה בכסף).

דברי הנהיגו

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה וגו' (מז, כח)

רש"י: למה פרשה זו סתומה, לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עייניהם ולבם של ישראל מצרת השעבוד שהתחילו לשעבדם.
רש"י מבאר, שמיד כשנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם וליבם של ישראל מצרת השעבוד.

בערש"ק פרשת ויחי תשעה נשאל מרן רה"י הגאון הרב אריה פינקל צוק"ל ע"י אחד מתלמידי הישיבה במודיעין עילית: הרי השער בוד התחיל רק כשיוסף נפטר וזה היה לאחר שנפטר יעקב, בערך חמישים וארבע שנים לאחר מכן, א"כ מה הפשט? נסתמו עיניהם של ישראל מהשיעבוד? כאשר יוסף היה חי עדיין?

דברי הימים

מרן ראש הישיבה הגאון רבי אברהם בן הגר"ח ל' טיקטינסקי צוק"ל

י"ט בטבת תרצ"א

תיאור גדלותו וסבלו של מרן רה"י הגאון רבי אברהם בהגר"ח ל' טיקטינסקי סקי צוק"ל. מתוך מכתב שכתב מרן הגר"ח מבריסק צ"ל להנהלת הישיבה לעזור ולתמוך בהגר"א באחרית ימיו, לאחר שבעקבות מצבו הבריאותי נאלץ לעזוב את הישיבה לצורך טיפולים רפואיים.

... התראתי את מע"כ ידידי הרב הגאון וכו' מ' ר' אברהם נ"י טיקטינסקי, והתבוננתי על מצבו האיום ואשר קרה לו כי כהו עיניו מראות, ויחד עם רע מצבו ודחקו ולחצו הלא סבלו נורא, ואנכי כי אדעהו ואכירהו עוד מקדם קדמתה, נבהלתי על האיש ועל אשר התהפך עליו... ובאמת כנודע שהגאון ר' אברהם הנ"ל ש',

השיב מרן רה"י: כל זמן שיוסף או מישהו מהשבטים היה חי, יעקב גם כן נחשב חי, ורק מתי שכולם נפטרו מהעולם אז החלה צרת השעבוד ו'נסתמו עיניהם', הפשט הוא, שה' טרה של העיניים נחתמה.

ובשיחה שמסר מרן באותה תקופה הס' ביר עוד, שיעקב אבינו היה "איש תם יושב אהלים", הוא הלך בתמימות, יודע שכל העולם זה רק הקב"ה, וכל זמן שיעקב ובניו היו במצ' רים עם ישראל היה עדיין עם התורה, עם הת' מימות ועם הקב"ה, ולא התחיל שום שעבוד. ובאמת פרעה עם החכמה והבינה שלו ידע שאין מה לעשות נגד זה, אבל "כשמת יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא", ולא נשאר אף אחד מכל שבטי י-ה, אז התחיל פרעה עם השעבוד והירידה של כלל ישראל, שכבר לא היו עם אותה התמימות והתדרדרו עד כדי מ"ט שערי טומאה!!

מתוך הספר 'אריה שאג'

ה' ר"מ בהישיבה דק' מירא עשרים ושנים שנים, ושמה כלה כחותיו וכל יסוד חייו הן בהגר דת השיעור והן ביתר ענייני הישיבה, בכולם ה' מעשיו מרובין בשום לב ועיון מרובה, וכל עמל ותלאה לא שגבה ממנו אך ורק לטובת הישיבה, ...כי הלא הוא ת"ח גדול בתורה עמוס ביראה טהורה מעוטר בכל יקרת המדות וממולא בכל יקר וסגולה, למד ולימד והרביץ תורה לרבים, והעמיד תלמידים מרובים, בהם גם גדולי התר'ה החשובים, ...ומה גם כי אביו הגאון הגדול זצ"ל הרביץ שם תורה עשיריות שנים מרר' בים, אחר שוה שהוא לערך חמשים שנה ואולי עוד יותר, והי' מן מייסדי הישיבה בתחילתה, וקימה והכינה ושכללה בכל פרטי' בהרבצת תורה שהי' בה ובהקמת מוסדות הכנסתה ובכל סדרי' והנהגותי' בכל תכנה ותקונה בהדרה וש' כלולה. ... להכיר פעולת הגאון ר' אברהם שי' שכלה מבחר ימיו ורוב שנותיו בהנהגת הישיבה וקיומה, וכולם מזכירים לשבח מפעלו...

הל"ד מוקירו חיים סאלאווייציק ל"ב טבת התרס"ט

תורה תבלין

למדים אנחנו מכאן שתורה זה תבלין נגד היצר הרע, אבל התבלין הזה טוב רק עם קיום תנאי נוסף, עם משכחו לבית המדרש, ללמוד בישיבה דווקא. וזה רק עם תפילה גם רק בישיבה, שרק אם הקב"ה עוזרו אז יכול לו.

ולימוד התורה חייב להיות עם "והערב נא" וכמה שלומדים יותר תורה, אפי' בלי חשק, עי"ז יגיע אח"כ "והערב נא", ואז יהיה הלימוד מתוק, ואז אוהבים ללמוד עוד יותר.

ואיך מתגברים על היצר הרע בתוך הישיבה?
כלל ראשון להינצל ולהישמר מכל דבר רע, הוא להיזהר מחברים שאינם מהוגנים.

בגמ' בתענית (ז, א) רבי חנינא אמר "הרבה למדתי מרבתי ומחבירי יותר מרבתי", והתמיהה עולה מאליה, וכי איך ייתכן לומר שהלימוד מהחברים גדול יותר מאשר הלימוד מהרב?

אלא שזו היא התשובה בעצמה. אכן, החברים הם שנמצאים וסר בביים אותנו יחד עמנו בעולם המעשה, בשעת היישום של כל אותם תובנות אשר ספגנו ולמדנו מרבתינו, ממילא השפעתם בחיי המעשה גדולה מאוד, אם החברים הסובבים אותנו שקועים בתורה, הרי שאנו מצויים בחממה של תורה, ומקבלים מהם חיזוק חיובי, אולם כמו שה' חברים משפיעים לטובה, צריך לדעת שהם עלולים באותה מידה גם להשפיע להיפך, למוטב חלילה.

וזהו אשר אמרו חז"ל "עשה לך רב וקנה לך חבר", כי בבחירת החבר יש להשקיע יותר, כי הוא אשר ישפיע עליך הרבה יותר במהלך חיי המעשה. אז מה התפקיד של הרב? לעשות חברים טובים ששקועים בלימוד וחברה טובה.

כלל חשוב נוסף, אחרי שכל אחד נמצא בישיבה הוא צריך לדעת לאיזה בית מדרש הוא קשור, האם לישיבה של אברהם אבינו ע"ה או לישיבה של בלעם הרשע או של קרח? וזה שייך רק עי"ז מידות טובות ועין טובה ולפרגן לשני ולשמוח שהחבר מצליח, וגם בלי להיות נרגן, אז זה ראייה שאתם בישיבה הנכונה.

ואיך מגיעים לזה?

רק עי"ז לימוד המוסר בישיבה בכל יום.
ה' יזכנו.

דברים שמסר מורנו המשגיח זצ"ל בוועד בביתו, טבת תשע"ט
נכתב עי"ז אחד השומעים ולא הוגה

הגמ' בנדה אומרת, מה יעשה אדם ויחכם, אמר להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה, אמרו הרבה עשו כן ולא הועיל להם, אלא יבקשו רח"מ ממי שהחכמה שלו. מאי קמ"ל? דהא בלא הא לא סגי. לומדים מכאן שרק עי"ז בקשת רחמים בתפילה ועי"ז שמרבה בישיבה יחד עי"ז יחכם.

וזו החשיבות של התפילה בישיבה, זו צורה של תפילה יחד עם מרבה בישיבה. כך אפשר לזכות לחכמה.

הגמ' בנדה (טז, א) אומרת: אמר רבא בקש איוב לפטור את כל העולם כולו מן הדין, אמר לפניו רבונן של עולם בראת שור פרסותיו סדוקות, בראת חמור פרסותיו קלוטות, בראת גן עדן בראת גיהנם, בראת צדיקים בראת רשעים, מי מעכב על ידך? ומאי אהדרו ליה חב' ריה [דאיוב] {איוב טו-ד} אף אתה תפר יראה ותגרע שיחה לפני אל, ברא הקדוש ברוך הוא יצר הרע ברא לו תורה תבלין.

ופירש רש"י: לפטור את כל העולם כולו. מדינו של הקב"ה לומר שאנוסין הן עי"ז הקב"ה שברא יצה"ר והכי קאמר על דעתך כי לא ארשע אם היית חפץ לא הייתי רשע: בראת שור בפרסות סדוקות וחמור בפרסות קלוטות. את זה טהרת ואת זה טמאת הכל בא על ידך אתה בראת בו סימני הטומאה. בראת צדיקים- עי"ז יצר טוב. בראת רשעים- על ידי יצר הרע, לפיכך אין ניצול מידך כי מי יעכב, אנוסין הן החוטאין. ברא לו תורה- הן תבלין שהיא מבטלת את הרהורי עבירה כדאמר בעלמא (קדושין דף ל:): אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש אם אבן הוא נימוח כו', הלכך לאו אנוסין נינהו שהרי יכולין להציל עצמן.

והגמ' בקידושין אומרת, כך הקב"ה אמר להם לישראל בני בראתי יצר הרע ובראתי לו תורה תבלין ואם אתם עוסקים בתורה אין אתם נמסרים בידו, ואם אין אתם עוסקים בתורה אתם נמסרים בידו שנאמר לפתח חטאת רובץ, ולא עוד אלא שכל משאו ומתנו בכך, שנאמר ואלך תשוקתו, ואם אתה רוצה אתה מושל בו שנאמר ואתה תמשל בו.

וכתב רש"י ואם אתה רוצה עסוק בתורה ואתה מושל בו, אמר רב יצחק יצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום שנאמר רק רע כל היום.

ואמר ר"ש בן לוי יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו שנאמר (תהלים לז, לב) צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לו שנאמר אלהים לא יעזבנו בידו, תנא דבי ר' ישמעאל בני אם פגע בך מנוול זה משכחו לבית המדרש אם אבן הוא נימוח ואם ברזל הוא מתפוצץ שנאמר (ירמיהו כג, כט) הלא כה דברי כאש נאם ה' וכפטיש יפוצץ סלע אם אבן הוא נימוח שנאמר (ישעיהו נה, א) הוי כל צמא לכו למים ואומר (איוב יד, יט) אבנים שחקו מים.

Keep Hope Alive!

Harav Hagaon Elimelech Reznik shlita

Rashi opens this *parashah* with the question: למה פרשה זו סתומה. Generally, between *parashiyos*, there is a space in the Torah, but there is no space between Parashas Vayigash and Parashas Vayechi. Rashi's second answer is that Yaakov wanted to reveal to his children when the *galus* would end and Mashiach would arrive, but he was unable to: שבקש ונסתם ממנו לגלות את הקץ לבניו ונסתם ממנו. This is based on the Gemara's statement (*Pesachim* 56): אמר רבי שמעון בן לקיש ביקש יעקב לגלות לבניו את קץ הימין: ונסתלקה ממנו שכינה. Yaakov then became concerned, the Gemara says, that perhaps this was due to a flaw in his children:

אמר: שמה חס ושלוש יש במטתי פסול, כאברהם שיצא ממנו ישמעאל, ואבי יצחק שיצא ממנו עשו.

אמרו לו בניו: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד.

אמרו: כשם שאין בלבך אלא אחד, כך אין בלבנו אלא אחד.

באותה שעה פתח יעקב אבינו ואמר: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

I would like to pose two questions regarding this Gemara. One, why did Yaakov want to reveal the *keitz*? And two, if there was no flaw in his children, why *did* the Shechinah depart from him and not allow him to reveal it?

The *Tzelach* explains that the phrase הימין קץ can be understood as the *keitz* of the right, as opposed to the השמאל קץ. The right always symbolizes *chessed*, while the left symbolizes *din*. There are two ways that we can get through the *galus* and reach the time of Mashiach: with *middas harachamim* or with *middas hadin*. *Middas hadin* is the harsher route, with *gezeiros* and *yissurim* afflicting the *klal* and the individual. *Middas harachamim* is the easier route, but takes much longer.

With *middas hadin*, the *galus* is much shorter, and brings Mashiach faster, because at the root of *middas hadin* is really *rachamim*. When Hakadosh Baruch Hu exercises *din*, the *kapparah* and *tikkun* happen immediately. It's much harder, but where there's pain there's gain: We grow from that, and it brings the *geulah* much faster.

Hakadosh Baruch Hu wanted to create the world with *middas hadin*, but He saw that the world would not last that way, so He had to add

middas harachamim.

Since Hakadosh Baruch Hu is *kulo rachamim*, why did He want to create the world with *middas hadin*? Because true *rachamim* is when there's *din*. *Din* brings us to *tikkun*, to higher *madreigos*, and to greater *schar*. But since the world could not survive that way, Hashem added *rachamim*.

Yaakov Avinu's Concern

Yaakov Avinu was afraid that Klal Yisrael would not withstand the harsh *galus*, with its *gezeiros*, persecution, *shmad*, and horrific *yissurim*. He feared that they would not remain faithful and connected to Hakadosh Baruch Hu and believe in Him throughout the *galus*, so he wanted to ensure that the *galus* would involve less *din* and more *rachamim* – that we would be redeemed at the *keitz hayamin*, not the *keitz hasmol*. It would take longer that way, but at least we'd make it to the finish line.

The Sfas Emes, in last week's *parashah*, gives an intriguing explanation of the *passuk*: וְלֹא יָכַל יוֹסֵף לְהִתְאַפֵּק לְכָל הַנְּצָבִים עָלָיו — Yosef couldn't hold himself back, so he cried, and revealed himself to his brothers. This implies, says the Sfas Emes, that if Yosef could have held back, he would not have revealed himself, but would have continued to torture his brothers and make them suffer. Why? Because the *tzaar* that the *shevatim* were experiencing caused them to regret the *aveirah* of selling Yosef, and the pain they were enduring was a *kapparah*. Had the process taken its full course, they would have achieved a *kapparah* for *mechiras Yosef*, and therefore Yosef wanted to prolong it as much as possible. But when he saw his brother's pain and regret, he couldn't hold himself back, so he revealed himself.

That revelation stopped the punishment to the brothers, and in that sense it was a display of tremendous *rachamim* on Yosef's part. But it cost us dearly, says the Sfas Emes. Because they did not gain their full *kapparah*, that led to the whole process of the *churban*, including the Asarah Harugei Malchus. And that's why, right after Yosef revealed himself and embraced Binyamin for the first time in so many years, they both cried over the *churbanos* — of both Batei Mikdash as well as Mishkan Shilo. Why did

they have to cry about that right then? They just met, and the first thing they're reacting to is the *churbanos* that would happen centuries later?

The Sfas Emes explains that this was because Yosef's inability to hold back, and subsequent revelation, actually caused those *churbanos*. Yosef's reunion with his brothers was, therefore, bittersweet: On one hand, they had reconnected, but on the other hand this revelation was going to exact a harsh toll later on. That's what they were crying about.

Knowing Makes it Easier

Every *klap*, every single *tzarah*, and every bit of *yissurim* that a person experiences brings his personal *geulah* and the *geulah sheleimah*. Yaakov Avinu feared, however, that Klal Yisrael would not be able to withstand it. I would like to suggest that he wanted to reveal another point, not only to ensure that there would be less *din* and more *rachamim*. The *Targum Yonasan* explains the words *וְאֵיךְ לְכַסּוֹת וְאֵיךְ לְרַחֵם* to mean that Yaakov wanted to reveal the *schar* of *tzaddikim le'asid lavo*, and the punishment for *resha'im*. This includes explaining the conundrum of *tzaddik v'ra lo* and *rasha v'tov lo*. Yaakov wanted that even in the midst of *middas hadin*, where there are *onshim* and *gezeiros*, his children should be able to recognize the *to'eles*, to see the light at the end of the tunnel, and to understand how each *potch* that Hakadosh Baruch Hu gives a person actually brings him a step closer. If a person knows this, it's a game-changer, and makes everything so much easier.

The following tale illustrates this idea. A collector for a major institution once went to a certain town, and knocked on the door of a certain *gvir* who was known to be extremely stingy and mean. The *gvir* gave him a dollar, and when the collector asked for more, the *gvir* started screaming at him, cursing him, and humiliating him. This went on for twenty minutes. Most people would not have been able to cope with this abuse for so long, but the collector just stood there and bore it. Then, after twenty minutes, the *gvir* stuck his hand into his pocket, removed a checkbook, and wrote him a check for twenty-five thousand dollars. The collector's friends were incredulous. "We never dared to even knock on his door," they said. "How did you manage to stand there for twenty minutes?"

"I'll tell you," he replied. "My *zeideh* was a collector in this town, and he left me a list with some tips. He told me that at this-and-this house, they'll give you this amount of money, and you can push them a little bit, maybe you'll get a drop more. When you go to this *gvir*, he said, he'll curse you and humiliate you for twenty minutes straight, but after that he'll give you twenty-five thousand dollars. So I knew the whole time, when I was

standing here, that this is going to get me twenty-five thousand dollars."

Hashem Knows We Can

If a person would know what *schar* he's going to get in Olam Haba and what *tikkunim* he's going to achieve because of all the *yissurim*, they wouldn't be as difficult to endure. Everything would be clear and open on the table. Yaakov Avinu wanted to reveal the process of the *galus* and show how each *tzarah* brings Mashiach faster and accomplishes a *tikkun*. This was Yaakov's plan, because he was afraid that Klal Yisrael would not be able to withstand the *galus*.

Why, then, did the Shechinah depart from him?

Because Hakadosh Baruch Hu said no — Klal Yisrael *can* withstand it. They will go through the terrible *galus* and remain connected to Hashem and the Torah, believing in Him and learning Torah in all situations, with their *emunah* intact. "Yaakov," Hashem was saying, "you thought they're not going to be able to withstand the *tzaros* so you have to add more *middas harachamim*, but you're wrong! I know My children. You thought you have to pull back the curtain and reveal how everything works so they should see the light that's coming, which will make the suffering easier — but they don't need that!"

It might seem that when the Shechinah departed from Yaakov, that was a punishment for him — but I would like to suggest that on the contrary, Hakadosh Baruch Hu's not allowing him to reveal the *keitz* was a *chessed shebechessed*, because that will cause the *geulah* to come quicker. The Eibishter was conveying to Yaakov that his children *would* withstand the *galus*, and therefore he should not reveal anything to them and thereby water down the *middas hadin*. Because going through the *galus* and *yissurim* without knowing what it is accomplishing is the *tikkun*, and that brings the *yeshuah* much faster.

Regarding the *passuk*: *לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי ה'*, the Midrash says that everything is *b'zechus hakivui* — in the merit of hope and trust in Hashem. *Kivui* is what brings Mashiach, and what causes *yissurim* to go away. You should look this Midrash up on Shabbos.

We say in Shemoneh Esrei: *אֵת צְמַח דָּוִד עֲבָדְךָ מְהֵרָה תִצְמַח וְקִרְנֵי לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי ה' לְיָמֵינוּ כָּל הַיּוֹם תְּרוֹם בְּיִשׁוּעָתְךָ כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָנוּ כָּל הַיּוֹם*. *Ki* means because. Why should Hakadosh Baruch Hu bring the *yeshuah* quickly? *Because* we're waiting for it and hoping for it. When a person doesn't know when the end will arrive and what the reward will be for the *yissurim*, that's a whole different *madreigah* of *bitachon* and hope. We should all be *zocheh* to *yeshuos* and *nechamos*, all in the *zechus* of hope: *לִישׁוּעָתְךָ קוֹיָתִי ה'*.

This week's Bishvilei Haparsha is sponsored by:

Cherry Holdings LLC